

Присвячено Ліні Костенко

У Прилуцькій міській бібліотеці імені Любомири Забашти відбулось літературно-мистецьке дійство «Нове прочитання сучасниці», до 85-річчя Ліни Костенко.

Відчуті її поезії допоміг столичний зразковий художній дитячий музичний театр юного актора «Фантазія Нью». Він народився в Прилуках і ось уже 10 років набирає популярності в Києві.

Режисер театру Тетяна Погребняк стала лауреатом цьогорічної Прилуцької літературно-мистецької премії імені Любові Забашти.

Вистава «Люди, будьте взаємно красивими», створена за віршами Ліни Костенко, окремі з яких покладені на музику Ольгою Богомолець, мала великий успіх у бібліотеці. Всім сподобалась гра Лери Даценко, Олександра Невзорова, Соні Стеценко (улюбленої дівчинки Жені із серіалу «Свати») та інших.

Центральна книгозбірня міста — сучасний культурний центр. Прилучани завжди чекають на нові зустрічі, презентації у стінах бібліотеки. У день народження великої українки у читальній залі було проведено бліц-опитування читачів «Що для вас означає прочитання віршів Ліни Костенко?»

Директор бібліотеки Людмила Трошина відзначила, що стиль роботи книгозбірні — це перш за все популяризація творчості письменників.

День вірменської культури

Клуб «Краєзнавець» обласної бібліотеки ім. Короленка і громадська організація «Вірменська община Чернігівської області» провели культурно-мистецький захід «Вірменія: в серцях навіки».

Бібліотекар відділу краєзнавства Вікторія Солонікова нагадала присутнім про яскраві зустрічі з представниками чернігівських національних товариств білорусів, греків, євреїв, поляків, азербайджанців, які відбувались у бібліотеці протягом останніх років. Історичний екскурс у взаємини етносів Чернігівщини зробив кандидат історичних наук, завідувач кафедри Інституту історії, етнології та правознавства ім. О. Лазаревського ЧНПУ ім. Т. Шевченка Юрій Русанов.

Про роботу Спільки вірмен України розповів виконавчий директор цієї організації Давид Мкртчян (Київ), а з діяльністю вірменської общини Сіверського краю ознайомив голова об'єднання Самвел Мовсесян.

Щиро вітали присутніх перший заступник

директора Департаменту культури і туризму, національностей та релігій облдержадміністрації Олександр Левочко, голова Чернігівського обласного об'єднання єврейських общин та організацій Семен Бельман, письменник та журналіст Сергій Дзюба.

Вивченню та збереженню в Україні рідної мови вірмен присвятила свій виступ засновниця і вчителька вірменської школи у Києві Карине Тумагаян. Емоційного забарвлення заходу надали вірші вірменською та українською мовами, вірменський національний танець «Узундара» й дивовижне звучання національного духового інструмента — дудука.

Щире зацікавлення викликали твори відомого художника-іконописця Акіпа Цовікяна і юної майстрині Анаїт Парсадонян із Чернігова та книжково-ілюстрована виставка «Вірменські ескізи», яку підготували працівники бібліотеки.

До фондів бібліотеки були подаровані книги з історії вірменського народу та мовознавства.

8 квітня Сергій Жадан зустрінеється з читачами в Чернігові

Презентації нової книжки поета, письменника і перекладача Сергія Жадана «Життя Марії» упродовж березня – травня відбудуться у 33 містах України. 8 квітня автор відвідає Чернігів. Він зустрінеється зі студентами ЧНПУ ім. Т. Шевченка (вхід вільний), відповість за запи-

тання журналістів у медіа-центрі «Моє місто», почитає вірші в актовій залі готелю «Профспілковий» (вул. Шевченка, 105, вхід — 40 грн).

Цей тур організує Міжнародна літературна корпорація MERIDIAN CZERNOWITZ у рамках проекту «Війна та культура: діалог ворогів» за підтримки міжнародного фонду «Відродження». Частина віршів, зібраних під час туру, буде передана на потреби АТО.

«Життя Марії» — нова книжка віршів і перекладів, що містить 60 віршів Жадана і 20 перекладів поезії Чеслава Мілоша, польського поета, лауреата Нобелівської премії.

Книжка проілюстрована знімками, зробленими Сергієм Жаданом та харківським дизайнером Іллею Павловим.

Сергій Жадан — автор романів «Депеш код», «Ворошиловград», «Месопотамія», поетичних збірок «Цитатник», «Ефіопія» та інших. Його літературні твори одержали національні та міжнародні нагороди, були перекладені тринадцятьма мовами.

Приймаються книги в дар

Чернігівська обласна бібліотека ім. Короленка проводить акцію «Подаруй книгу бібліотеці». Акція спрямована на те, щоб поповнити і оновити фонди різною літературою: дитячою, художньою та іншою. Якщо у вас удома є непрочитані й незатребувані книги, ви можете подарувати їм друге життя. Адреса: просп. Миру, 41.

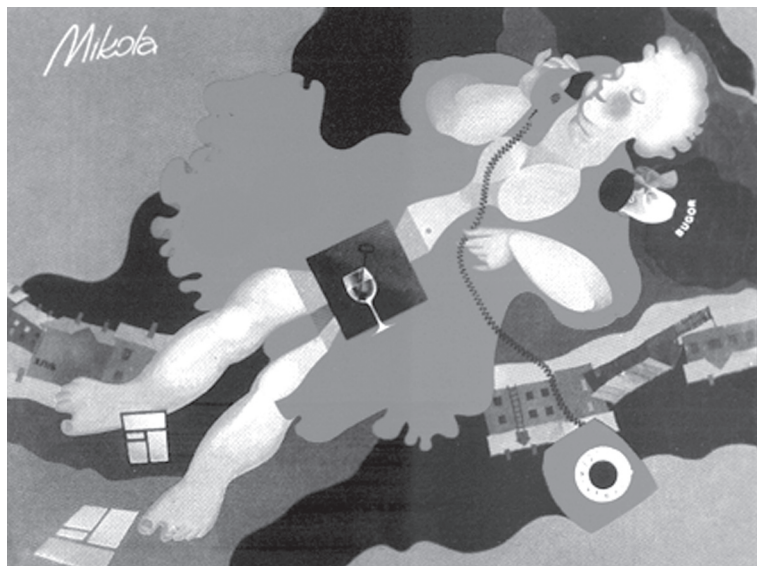
«Задоволення від процесу..»

14 квітня виповнюється 70 років від дня народження чернігівського художника Миколи Небилиці (1945 – 2000)

Його прізвище цілком відповідало складові характеру свого власника. Усі, хто знав Миколу, можуть це підтвердити. На вигадки він був мастак. Причому подавав їх із таким серйозним виглядом, що навіть друзі часом піддавались магії правдоподібності переказуваних ним абсолютно неймовірних історій. Це я про художника Миколу Небилицю, який закінчив свій життєвий шлях у листопаді 2000 року на посаді завідувача відділу ілюстрацій чернігівської обласної газети «Деснянська правда».

Одну з тих історій я свого часу зафіксував у розповіді про центральну площу Чернігова. Ріс на тій площі розлогий клен, випадково врятований від вирубування співаком обласної філармонії Любомиром Глинкою. Так на тому клені, за версією Небилиці, якось врятувався від втверезника його приятель Юрій Макаров. Заліз на дерево і сидів на ньому вночі доти, поки нарядові міліції не набридло його пантрувати. Ймовірність такого трапунку, вважай, була нульовою, але ніхто Миколі, який смакував його (бувало, і в присутності самого Юрія Макарова), не заперечував. Хто ж відмовиться послухати на дозвіллі побрехеньку, що подається, як було сказано одним відомим поетом минулого століття, «весело й доладно».

Та все-таки більше Микола запам'ятався своєю відданістю покликанню. До обов'язків редакційного художника в кінці шістдесятих — на початку сімдесятих років входило не лише ілюстрування матеріалів, малювання рубрик, карикатур, а ще й ретушування фотознімків. Справившись із цим, він міг годинами просиджувати над аркушами паперу, прикрашаючи їх своїми начерками. Часто це були й дружні шаржі на друзів, колег. У мене збереглася ціла тека таких шаржів, головним

героєм яких був Микола Ночовний, співробітник «Комсомольського гарту» (була така обласна газета — попередниця нинішнього «Гарту», в якій у шістдесяті – сімдесяті роки працював М. Небилиця). Цей Микола Ночовний зображався не лише в оточенні міфічних фей, а й поряд із іншими журналістами молодіжної газети: самим Небилицею, Віталієм Леусом, Петром Пулінцем, Григорієм Янушкевичем, Віктором Мухом... Усі з героїв шаржів милувалися своїми копіями без тіні образ, хоча часом художник підмічав і не найкращі їхні риси.

Коли ж хто-небудь пробував Миколу відірвати від малювання чи висловити щось на кшталт сумніву в доцільності його вправ з приводу того, що вони не можуть принести щонайменшої практичної користі, він відказував: «Треба відчувати задоволення від процесу роботи». Згадую цей вираз, коли досить часто спостерігаю, з яким небажанням, навіть відразу ставляться деякі колеги до чорнової роботи. Для них головне — отримати результат, яким можна похизуватися, від якого можна мати зиск. Усі хочуть бути надрукованими, причому на престижному місці в газеті, хочуть мати свої твори в ошатній книжковій обкладинці, але лінуються ретельно звірити іме-

на, прізвиська, цифри, дати, підшукати точне слово, зробити досє своїх же матеріалів, вести підшивку газети, в якій працюють. Усі хочуть усього і негайно, забуваючи, що завтрашні буденні й не дуже приємні клопоти принесуть їм зиск значно більший, ніж сьогоднішня, не підкріплена чорною роботою видима популярність.

Микола Небилиця — абсолютний антипод любителям знімати пінку із сьогоднішніх ілюзорних успіхів. Налаштований на вічність робила його безжальним до себе. Нічого гріха таїти: любив він чарку і не приховував цього. Ну, хто міг би видати такий автограф, як він — авторів цих рядків у антології інтимної лірики поетів Чернігівщини «Пастухи квітів», що побачила світ у редакційно-видавничому комплексі «Деснянська правда» 1999 року. Ця книжка була Миколою проілюстрована. У ній же вміщено і його вірш «Моє кредо». Внизу сторінки з цим віршем сказано, що М. Небилиця за гороскопом — Овен. «І алкан», — додав він своєю рукою, скріпивши написане автографом. Шкилював над собою? Безперечно. Але маю сказати відверто і щиро, що ніколи не бачив, щоб після найбуйнішого застілля Небилиця, на відміну від багатьох інших колег,

втратив контроль над собою. Хоча (знову ж таки — черговий його жарт-визнання): «За все своє життя я написав тільки один раз — на шкільному випускному вечорі. Відтоді вже стільки років тільки похмеляюся».

У роки нашої спільної з Миколою роботи в мене народився вірш про людину, яка вперше в історії пожартувала. Схилиючись перед цим чоловіком, я написав:

«Зведемо ж його на п'єдестал,
Де уже й великим трохи тісно.
Шкилював над смертю він зловісною
І уже тому безсмертним став.
Прометей, що людям дав огонь,
І першожартун — брати по духу.
Ім людей в майбутнє вічно рухат,
Нам — обожнювать того й того».

Не пам'ятаю, чи показував цей вірш Миколі, але сьогодні мені здається, що народився вірш завдяки моєму знайомству саме з Небилицею.

Оцінювати себе не годиться. Уже хоча б тому, що тут важко бути об'єктивним. Але я не про себе. Абсолютно щиро вважаю, що найдовгоживучіше в моїй книжці віршів «Усе переходить у спомини» — це обкладинка, на якій відтворено роботу Миколи Небилиці «Старе подвір'я», виконану гуашшю на папері 1970 року. Книжка ця вийшла, коли Микола вже не було в живих. Але певен, що він був би не проти такого використання свого малюнка, адже абсолютно безкорисно допомагав мені в оформленні збірки «Чорний птах», яка була видрукувана за його життя.

А насамкінець уже без жартів. Якось один із вельми авторитетних поціновувачів, приїхавши до Чернігова і познайомившись із творами основних живописців і графіків Придесення, включив Небилицю до трійки найбільш талановитих із них. Щоб нікого не розчарувати і не образити, імена ще двох він не назвав...

Олександр ОЛІЙНИК

